

Eudald Calvo. Alcalde d'Argentona (CUP)

“Prendrem totes les decisions amb tots els grups del govern”

Viu la màgia d'el tataro

SUBSCRIU-T'HI!

www.cavallfort.cat
T. 932 186 220

A partir de 4 anys

Cada mes

EL PUNT AVUI+

DIUMENGE • 5 de juliol del 2015. Any XL. Núm. 13603 de l'AVUI / Any XXXVII. Núm. 12473 d'EL PUNT

www.elpuntavui.cat 2,50€

CULTURA I ESPECTACLES

P44-45

Molta música i menys cues al Canet Rock

MÀGIC • Vint mil persones disfruten de les dotze hores d'actuacions d'un festival màgic

REIVINDICATIU • En alguns moments el públic, jove, va reclamar la independència

Els Amics de les Arts actuant ahir al vespre davant d'un públic entregat al Canet Rock 2015 ■ Q. PUIG

FALTEN **8 4** DIES **27-5**

Urbanisme

P25

L'espigó, amb unes atraccions de fira ■ ELENA FERRAN

Arrenca el pla del port d'Arenys

El projecte preveu cinc locals comercials i un nou passeig a l'espigó

Cultura

P27

Mataró, peça clau en la mostra sobre la rumba

'Geografia de la rumba catalana' s'exposa a la capital del Maresme

Cultura

P29

Ruta de navegants i pescadors a Canet

Farré accessibilitat

pujaescales
tel. 609 314 500 www.farre.es

Cultura i Espectacles

Festival Canet Rock 2015

La Dharma i Comediants, ahir al Canet Rock ■ QUIM PUIG

El festival desplega tota la seva màgia en una llarga nit amb 20.000 persones i actuacions poderoses com ara les de la Dharma i Comediants o Els Amics de les Arts

Canet Rock en festa

Guillem Vidal
CANET DE MAR

Ahir sí. Després d'una edició de retorn, l'any passat, marcada més per les cues que no pas per la "música i la follia", la segona edició del Canet Rock del segle XXI va viure ahir dotze hores sense maldecaps i minada d'actuacions de to altament festiu, amb triomfs clars com ara els d'Els Amics de les Arts, La Iaia i la Companyia Elèctrica Dharma i Comediants, que poc abans de tancar aquesta edició van celebrar els 40 anys del Canet Rock més legendari amb

una altra acció de gran poder visual, poètic i reivindicatiu. Un unicorn inflable va avançar cap a l'escenari amb percussionistes i diablesi, davant d'una "comis-

La Dharma, Comediants i Mainat van instar a "tornar a recuperar el carrer"

sió de benvinguda" intergrada per uns quants capgrossos, Jaume Bernadet, de Comediants, i Joan Fortuny, de la Dharma, van evocar els seus temps de vida en comuna a Canet i van proclamar la seva intenció de "tornar a recuperar el carrer". En Jaumet va recitar *La festa festejada*, de Josep Fortuny, un pastís enorme d'aniversari va entrar en escena i, a partir de llavors, la Dharma, amb èxits com ara *No volem ser o Inana* va acabar d'encendre un Canet Rock absolutament rendit.

No van ser tan òptimes les condicions per a Pablo

& The Appleheads i Lausana, que van haver de defensar el seu repertori desconegut a les quatre de la tarda. O per Bikimel —avançant cançons del seu pròxim disc, *Morir d'un llamp*— i Cris Juanico, amb la missió no pas senzilla d'haver de defensar un repertori amb arranjaments de corda en un ambient tan poc propici per a la intimitat com el d'ahir. Projecte Mut, a punt de viure un dels estius de la seva vida gràcies a haver estat triats per fer la cançó de l'estiu de TV3, van fer aixecar uns quants culs incrustats al pla d'en Sala mitjançant

un folk-rock encès amb denominació d'origen eivissenc. Joana Serrat tampoc ho tenia fàcil, ja que les seves cançons bateguen millor en espais recollits, però la vigatana va aconseguir mantenir la tensió en uns nivells més que encomiables amb cançons com ara la magnífica *Princesa de colors* o totes les que van sonar de *Dear great canyon*, amb *pedal steel* inclòs.

Amb els concerts de Sanjosex i, sobretot, La Iaia, tot i que encara era de dia, la cosa es va començar a animar. Sanjosex, amb ulleres de sol cedides pel

seu conciuatà Mazoni, va anar fent desfilars els seus amics per cantar els seus hits. Amb Bikimel, *Corriol*; amb Mazoni, *Temps i relotge*; amb Carles Belda,

Joan Reig, Mazoni i Guillamino van arrencar a ballar en el xou de La iaia

L'APUNT

Millor les versions que les còpies

Lluís Llorc

Una de les característiques de Cecil B. DeMille era rodar escenes de gran pressupost. A *Els deu manaments* hi van participar 2.500 extres i 3.000 animals. Tenia un gran mèrit. Avui, una producció mitjana té la capacitat tècnica de fer veure el mateix de manera virtual. I sovint està molt ben creat. I també té mèrit, però no l'hi concedim amb la mateixa alegria. Veure un

grup com els Bootleg Beatles fent una mena de *Tu cara me suena* d'alta qualitat té gràcia, però estan condemnats a quedar lluny dels imitats. És més estimulant una versió que ens obri a una revisió de l'original, partint fins i tot d'estils antagònics, que una còpia exacta. Si fossin un quadre, els Bootleg Beatles serien una litografia? O pretendrien ser una falsificació?

El festival, amb un públic jove, també va tenir moments de musicalitat política: "Independència"

Segon de 2a era

Jaume Vidal
CANET DE MAR

Hi ha una modernitat que carrega molt perquè desqualifica allò del qual no té domini. Quan una sèrie d'avançats o privilegiats del país van poder assistir al festival britànic de l'illa de Wight, van fer els seus comentaris de menysteniment dels canets històrics: que si els músics que no sabien tocar, que si aquells festivals ja estaven fora de temps. Esnobisme de pa sucats amb oli. Bé, tots no van tenir aquesta actitud, Pau Riba, que va ser al festival de l'illa el 1970, va ser l'impulsor del Canet de 1978.

Ara, en la nova etapa del Canet, concretament el segon festival de la segona era, han tornat els sabers que qualifiquen el festival de trobada de la nostàlgia. No ho semblava acabades d'obrir les portes a les dues de la tarda sota un sol de justícia. Un públic intergeneracional, la majoria del qual poc podia sentir el cuquet del temps passat, atès que no havia nascut. Potser la nostàlgia seria per als pares, que també n'hi havia que tornaven a trepitjar el mateix prat 40 anys després.

Tothom content

Però de sang nova n'hi va haver només d'esclatar el festival. Puntuament, a les quatre de la tarda Pablo & The Appleheads i, tres quarts d'hora després, Lausana. De moment, tothom content. Inclosos els comerciants de Canet, que al llarg del recorregut del Pla d'en Sala oferien tota mena de viandes i beuratges. De nostàlgia, cap ni una, les xistorres eren ben contemporànies, i si més

La laia, amb amics com ara Mazoni, Guillamino i Joan Reig, i el públic del Canet ■ QUIM PUIG

no les feien passar com del dia. Si abans hi havia una Joan Baez, el públic rebia amb aplaudiments i crits de beneplàcit la veu i la guitarra de Bikimel.

L'arribada de Cris Juanico va coincidir amb la d'una recuperadora brisa, que és el que més s'agraeix en una mena de festival en què la flaire de suor és la més habitual, a diferència de la primera època, en què les olors eren de natu-

ralesa més variada i donaven identitat al festival.

Sobre qüestions identitàries cal remarcar que si es tracta d'un festival sense marcat contingut ideològic la pràctica totalitat de banderes que feien onejar els joves eren independentistes. Totes, no, no exagerem. En Rubén, un jove que es va presentar com a anarcosindicalista, lluïa la bandera zapatista: negra amb una estrella al

bellmig. Canet 15 no va defraudar, però els comentaris dels assistents ho deixaven clar. "Hi ha menys gens que l'any passat per les cues i una mica de caos que hi va haver", va dir una jove parella que mostrava el consens que havia tingut per triar la tovallola que es va endur per seure. Potser el signe d'identitat entre una multitud unificada per la calça curta i la samarreta. ■

Au, vinga arriba una mica de Trinca

J.V.
CANET DE MAR

La Trinca, promotor d'aquest i els altres Canets, va aportar un dels moments més singulars i sorprenents. Les cançons de la Trinca creades fa molts anys, en contextos molt determinats i conjunturals, van sonar plenes d'actualitat, com la que compara els *sioux* amb el poble català, *La Faixa*, i les que feien referència a la modificació mària. Però el que va ser més sorprenent és que un públic majoritàriament jove no només seguís amb saltirons els temes sinó que s'hi sentís plenament identificat. L'esperit de la Trinca, que sempre plana per Canet, es va fer evident demostrant que en aquests moments, la sàtira i l'humor polític no solament són vigents, sinó més necessaris que mai.

Alvar Aalto 1898 - 1976

Arquitectura orgànica, art i disseny

EXPOSICIÓ FINS AL 23 D'AGOST

Vitra ALVAR AALTO MUSEUM RUSSELL
Av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8
www.CaixaForum.com/agenda

CaixaForum Barcelona
Obra Social "la Caixa"

Animal salvatge. Amb Pi de la Serra (que tornava al Canet Rock quaranta anys després), *Bair-Ter Montgrí*. Amb Guillamino, *M'agraden els colors*. I, amb tots plegats, *Putà*. Col·laboracions d'altura i duels de versos, guitarres... i camises llampants, amb mencions per a les de *Sanjo*, Guillamino i Pi de la Serra. I amb *La Iaia* sí que es pot dir que va començar la festa de debò: confetis, castells i un final amb Guillamino, Mazoni i Joan Reig, d'Els Pets, arrencant a ballar i fent uns passos delirants pels passatges més *eurodance* de L'ós. A continuació, Joan Dausà, sol al piano, i Els Amics de les Arts, amb un repertori nodrit només de grans èxits, van fer pujar el festival uns quants graus de temperatura.

Quedaven encara moltes hores i reclams com ara els de *La Banda Impossibile*, *La Pegatina*, *Els Catarres* o *Txarango*, però poc abans de mitjanit, el Canet Rock ja havia fet -un cop més- història. ■